

BORSSZEM JANKÓ

A SZERAJEVÓI HIVATALOS LAP.

No ezzel aztán lehet bosnyákat paczifikálni, törje ki a nyovolya !

A királyi szó.

ELÉG volt a sirásból asszonyok!
Már mind el ment a kinek menni kellett!

Elég, hogy érttük imádkoztatok,
Hogy álljon angyal mindnek kardja mellett.
Ne sirjatok miattuk! — földi élet
Nagyobb gyönyört nem ad, mint ad a harc!
S ki meghalt, annak egy kis föld elég lett,
Gond, földi bú fölötte nem viharz!

Ha van könyütök, úgy ontsátok el,
Hogy a sebeknek balzsama legyen!
S kik hazatérnek, s rajtuk hősi jel,
Irt leljenek honn valamennyien!
S ha nem tudták miért harczoltak ott?
Érezzék hogy kikért harczoltak itt.
S ki idegen földön sebet kapott:
A haza kösse be a sebeit!

Keljünk versenyre, kik itthon maradtunk,
A hősekkel kik messze mentek el,
Hogy ne hiába küzdjenek miattunk,
S ne mondhassák: szívünk csak vesztegel!
Ne hangozzék el a királyi szó,
A melyre mindig hallgat a magyar!
*Csak oly nemzet nem félhet a sepektől,
A mely sebet gyógyítani tud, s akar!*

Vitézek babérai.

PHILIPPOVICS tábornagy Balogh Szász-Meiningen-
ezredbeli szakaszvezetőnek, ki Szerajevó ostromakor
egy zászlót foglalt el, **tíz forint** jutalmat adott. Ez után
remélhetni, hogy a lapokban nemsokára ilyesforma
prémiumokról fogunk olvasni:

— **Sztrncsics József**, fírer az Alexiseknél, egymaga
levágott három bosnyákot, neki azonban ellőtték a lábát.
A tábornagy ur nagyszerűen jutalmazta meg a bá-
tor fiut. Adott neki hatvan krajczárt, egy avult kravátlit
s utalványozott számára egy repedt mángorlófát, mit
saját költségén falábbbá alakíttathat át.

+ **Tinóri Miska**, káplár a Mollináryaknál, elfog-
lalt egy török lófarkat. Philippovics báró ur szíves volt
neki egy másfél kilogrammos szalámit ajándékozni.

— **Tóth Pista**. Este-frajter, első volt, a ki beron-
tott a szerajevói várba. Lágýékön lótték s nehéz sebben

fekszik; a főparancsnok ur meglátogatta a kórházban,
megelégedését fejezte ki s buzdításkép adott neki tizenöt
krajczárt khininre, a láz ellen. Mint mondják, a derék
fiu ezóta mindig ezt hajtja paroxysmusában: »Az anyád
khininja!«

△ **Wondraschek Vendel**, főmajszer, harmadma-
gával elfoglalt egy török ágyut s rögtön beszögezte.
Philippovics báró ur nyilvánosan megveregette a bátor
ficzók vállát s egy pöngőt adott hármoknak, hogy ve-
gyenek rajta szöveget a boltban.

× **Szegszárdi Bódi**, egyéves önkényes infanterista
is derekasan viselte magát. Szétugrasztott egy bosnyák
truppot, a mely épen az ő hadnagya: Lieutenant von
Kratschenkruntschek urat akarta megfületleníteni. Az
igaz, hogy ekközben aztán ép az ő halfület kerekítette
le egy handsár, de vigasztalhatja magát, mert Philip-
povics tábornagy ur meggyőződésén, hogy a másik
füle még egészen ép, megígérte, hogy réz karikát ve-
ret bele.

SZERAJEVÓBÓL.

— Eredeti levél. —

— szeptember 4.

APACZIFIKÁLÁS munkája gyorsan halad, mert Philip-
povics tábornagy vas marokkal és kalappal irt
ki mindent, a mi nem vorschriftmässig és nem gutge-
sinnt. Így eltiltotta a turbánt, melyben turbálást lát; a
most bekövetkező ramazán helyett pedig német Ra-
mazetert kell innepelni.

Fesz nélkül utcára lépni tilos, mert az tulságos
fesztelenségre mutat. Ezentul nem szabad enni hasist
sem, legfőlebb háchit, valamint tilalmas a dohányzás is,
mert a tábornagy ur nem türheti, hogy az orruk
alá füstöljenek vagy pláne fumigáljanak bennünket. A
török hadseregben ezentul nem lesz bajraktár (zászló-
tartó), mivel Philippovics báró ur azt akarja, hogy Sze-
rajevóban semmiféle bajnok ne legyen raktára.

Eltörülte a tánczó dervisek szerzetét is, nehogy
a mi verproviantirungs-birkáink közt is sympathice
elterjedjen a kergesség; szétugratta továbbá az ordító
derviseket, mivel azt a rendet Magyarországon úgy is
eléggé képviselik a szélbaliak.

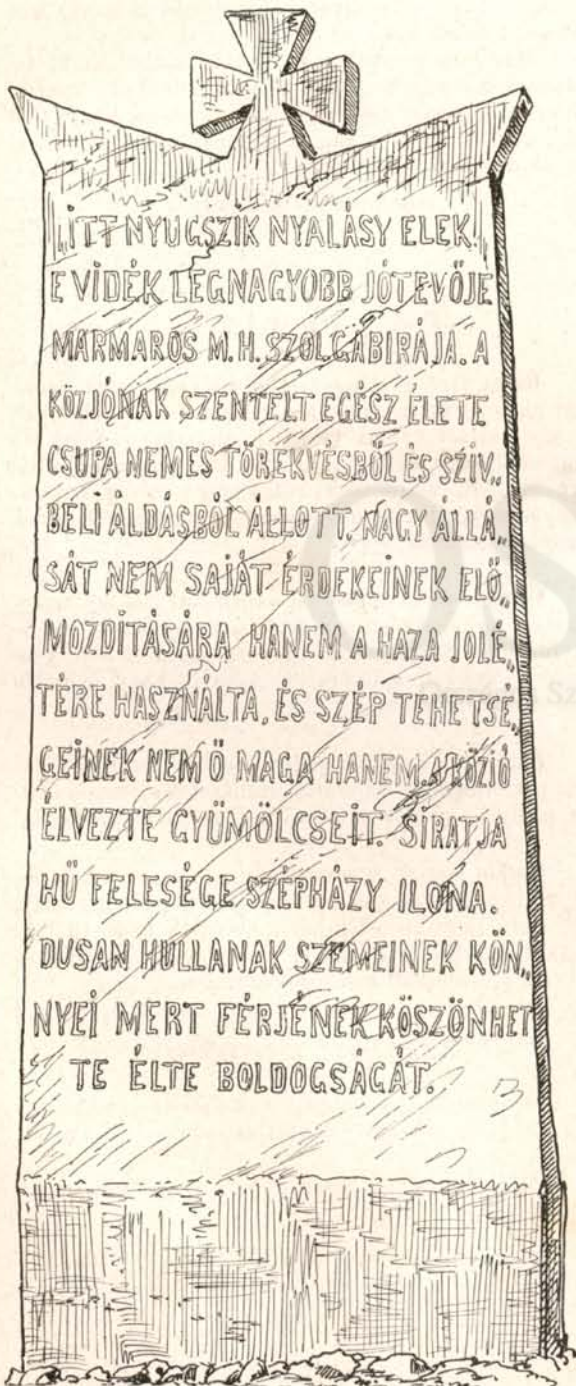
Szigorú rendelet szerint: mostantól fogva nem lesz
szabad a török nemzeti ételt a jalandsi dolmát enni,
mert ennek neve ezt jelenti: hazug töltött-kelkáposzta s
a Statthaltereinek nem szenved meg bosnyák részről semmit
a mi hazugságos. Ilyen betiltott étel a pilav is, mely
emlékeztet az angol pillow (párna) szóra, s e szerint
valószínű, hogy elősegíti a tunyaságot.

Odaliskokat sem szabad az új aera kezdetétől tar-
tani; ezek helyett Szerajevó lakosai kötelesek obeliszko-
kat állítani az okkupáció tiszteletére. A mi pedig az
eunuch urakat illeti: cözük végkép betiltandó, mert
Budapesten a Sándor-utczában többen azt hihetnék,
hogy ez az intézmény tisztán az ő csufságukra szerez-
tetett.

SIRKÖVI FELIRAT.

— Régiség. —

50 év múlva az idő kérlelhetlen foga által kiderült az igazság!

BAKA-LEVÉL.

Tvornyiki lóger, VII ember 6.

Szerelmes hűv szüleim!

Még a Szászráncz Sára, a dögvégi javas cigány asszony se merte vóna kivetni azokbul a piszkos kártyájibul, hogy lősz olyan idő, amikor magyar kéz lü rá a török fejire, a török golyóbis meg belénk igyekezik.

Pedig az ilyen vagon mostan, ugy parancsolja az befel, aki ellen nincsen miatyánk.

De azér az halyókon, akikön lefele usztunk Eszék-rül, danótunk! Hátha még egy kis tavalyi szürés lett vóna az bádog üvegbe! De nem eshetik ezér panasz, mikor az éhes hasunkat is bagóval csitígtattuk volna, ha lett vóna. Megtróbátuk krumplicelevéllel, a csalamádé sássával is — de ezekbül nem telik bagó. Osz meg minek vesztegetnének, mikor ugy eshetik sorja hogy hó-nap pecsenyeszámba möngyön. Sok palytásom máu meg is kezdte, mer a fűbe haraptak. Hát még, a hun fű se akad! De maj csak megsegéll az a jólelkü kis Jézus ott abba a puskaporos fölhőkötül láthatatlan föllegekben, hogy nem hagyja el az magyart.

Aki közülünk nem vót parasztsorba, nem kaszált, nem takart a delelő napon a Tisza möntyibe, ahun megszokhatta a meleget: az mind főfordul az uton masérozás közbe. De az vitéz lajdinánd ur erőt bök bele a kardja markolatjával, a pöngéjivel meg végig szalad az abrázatján, mer a vas hűtt. Persze, hogy csak az éle jut neki, mer sok a munka véle.

Tennap ugy össze-vissza marházott bennünköt az kapitány ur, hogy nagy öröm vót hallgatni, mer mán aztat vettük ki az káromkodásajibul, hogy no bíke: lőszön már, nem köllünk. Hát uram teremtom! — tennap este mindegyre csak édes fiainak szállított, hogy a keczeli sárkány vinné el a gorombáját!

Tegnap gyüttek ide le Pest-rül a főlevélhordók, hirverő telegrófok meg járóbárók is. A főkommendáns urnál meg is jelentek reporton, amikor aszongya nekik ü

vitéz nagy méltósága, hogy le azzal a magyar mundérral, mer olyanok benne, akar a muzsikus! Persze hogy ü ekszellencziája nem tudhassa, hogy mi nálunk mindéig cigány vót az postás. Má akár hogy lögyön, csak aztat kévánom, hogy akar muzsikus liberiába, akar nimet vafenerákba küldik is a levelet, bökdösik is a drótos klavért: csak mindég jó postákot lódítsanak-verjenek ki hazafele, hogy az magyar bakának akkor is vig hire menjen, a mikor búsul.

Már most menünk nagy csatába, akibül ha ki tannál segétteni isten ü felsége, az épen marad élő testemtől ne sajnáljauak majd vagy husz vasat, meg vagy két nagy sonkát, hogy a káplár uramnak is jusson, akivel vagyok drága jó szüleimnek

szerelmes hiv magzattyuk

Josef Kovács.
frajteros.

Táviratok.

Róma, sept. 6. Hovatovább világossá kezd lenni, hogy abban a pohár méregben, melyet Franchi bibornok néhány perczel üritett ki halála előtt, bor is volt. Ha meggondoljuk, hogy a pohárnak iható tartalma által mily könnyen biusulhatott volna meg a méreg hatása: könnyen megérthetjük mekkora izgatottságban lehetek a szegény jezsuiták.

Róma, sept. 6. Épen most érkezett ide egy nagy társzekér cyankali, mireny, aqua toffana, bürök, kutya-tej, füstölő sósav, bolond gomba s hasonló déli gyümölcs a Vatikán számára. Reménylik, hogy ennyiből máj csak kifutja ujévig.

Bécs, sept. 6. A hét elején jelentek meg itt az első bosznyák elfoglalási rajrátok. Ruházatok főrésze a jata-gán, mellyel a gyűlésen indítványait támogatni fogják.

Berlin, sept. 6. A congressusi palota szorosnak bizonyulván a herceg-kancellár céljainak: elhatározták, hogy nemzetközi menedék-házzá alakítják át az 1878-ki békében Bosznia, Albánia és Hercegovina hegyein és völgyein megsebesült harcosok számára.

Fületlen gombok.

«Ne lustalkudjatok, menjetek inkább perezes inasoknak!« mordul lusta tanítványaira, a sokat dolgozni maga sem szerető rajztanár.

«Már akkor inkább rajztanár leszek!« vág vissza egy mérész ficzkó.

Az uzsorások abból a semmiből élnek, a miből többet költenek azok, kik nem szerzik meg azt, a mit elköltenek.

Krazeffhuber Tóbiás

preschpurgi háziurnak okoskodásai.

Czu tumm!

Ille szitervaczionba régen völd a Xamtmonarchie! Megyunk pele a Posznia és Heaczigofina, hoty meksimogatunk abró, mekriat báránka — hát elibink állja ety fene forkas és pele harapja az occupations-arménag a vádlijába. Czu tumm!

A generáll gróf Czábáry uty fezete a gattonazsák, hoty gicsipe mulld, hoty gerynyulgeritettek ödet. Bersze, muszájn fold hodfezer leni m ó t y o r emperneg! giáldotta fel gesservesen a preschpurgi gutxinde-gaszinoba a baron von Eibischteig, ami ety jelles diblomát és indim porád én hozzám. A Diszer Gallmann miniszder-ellnek Trepoczinpul ógorja kuamanyoszni a Xamdmonarchie suasát! Czu tumm!

No, hállá isdenek, a poszniógokat és a hiazogfozogat sigeruld asztán grindlich mekbaesgollni. És pizon, ha a generáll gróf Czábáry exlencz nem folna o s z d r á k generáll, eszted negi nem sigerulta folna.

Eszted én mondok.

Pózama posznyák!

A mótyor bersze mindig ógorja leni ógosop mint minden más nadzion. Merd ógorhány fan Pudibestba olyan, agi nem szétyenli filágos nabal giobállni hoty belldául asztad a Bedeffi Sántua gilemp gelte (boét) mint a herr von Berg, a »Kikeriki« szergeszdeje. faty a herr von Lang, agi irda a »Zwei Mann von Hess« és giatya a »Hanns Jörgel,« a hexdi loyalidätt geszlenyét. De hád, ud moutya a herr von Szaszafrasz, ami ety dudományos professzer mi nállung: gell ety gicsi leni elnéző hoszájuk, merd éredlen. De asz éredlen-sék nem muszáj leni háládatlan, mondok rá én, ami szinden érdem fallami a czüfilizaczionpul. Hád agad ety gepülldente nemed iro, a herr von Dewall, ami a régi,

elgopott, te aszerd mékis torobos, tuava mótyor nelv he ette gitanálja ety uj mótyor nelv, a lekszep gifejezes es ebidedonal penne — és mi derdenik? ... Mind gidzsufollnag, nevednek es irják róla basquilust nem csag a puapár penszilet labokpa, de még az allezeit gedreie »Bester Lloyd« is vig dzsinálja magát felete.

Mondom: szomró suaspa van a Xamdmonarchie. Ety remenségunk fan még, montja a herr von Gugaschek, a gesztyidzsinállo, a hausherr, ami ety goma én hoszám — asztad tudnilig, hogy a poszniágok és hiazigofdzok foknak fris férd ereszdni a rosdás álabotokba.

Hoty is énegli olan szében a níméd gelde?

A iszl aufmischen,

A biszl auffrischen!

Uty fan! Kruczi tirken und czvíblkrobóten!

P. p.!

DIVAT.

Abban a manó szük ruhában ilyen casus is történhetik a nőkön.

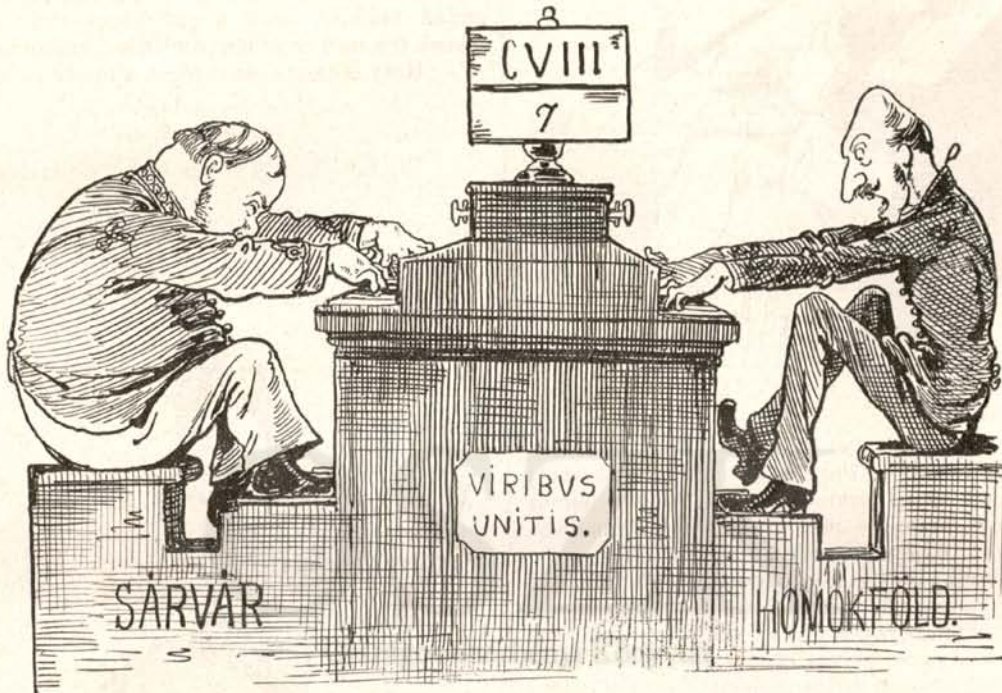

IDEKI TROMBITA.

Gége-verseny.

— Ékes versezet s a mi legfőbb igaz történet. —

(Irta: Csaholmányi Ebaminondás.)

HOMOKFÖLD fővárosában
 Történt ez a furcsa hecz,
 A melyen, ha meg vagy halva,
 Még tán akkor is nevezsz.
 A legfelsőbb gége-mester
 A zsoltárból énekelt,
 S oly szép hangon, melytől ott fenn
 Szent Kleofás tánczra kelt.
 Notabéne: kántor bácsi
 Kormánypárti hős vala,
 Ámbátor nem érzett vele
 Egygyütt az eklézsia.
 Mindazáltal amikoron
 A jelölt megérkezék
 Diadal-kapún vonúlt be!
 Még ez mind nem volt elég:
 Nagy templomban össze gyűlnek
 Kálomisták persze mind,
 Gége-mester a hívőkön
 Úri göggel szétekint,

Mert azt m ú s z á j énekelni
 Mit ő akar s énekell...
 A város legelső torka
 Ezt a verset kezdte el:
 »Légy minékünk segítségül
 Őrizz meg ellenségünktől
 Mert az emberi segítség
 Hiábavaló epeség
 Aq isten által minékünk
 Lészen erős győzedelmünk
 És ő megszabadít minket
 Megtapodja ellenünket.«

Eljött a nap, szavazának.
 Megbukott a kormánypárt,
 És ugy látszik, hogy a zsoltár
 Se nem használ, se nem árt;
 Gége-mester torka, ámbár
 Szépen böggött, szépen szólt:
 Mindazáltal fenn az égben
 Nem valami kedves volt.

De Sárváron hol a kántor
 Más tónusból énekelt,
 Hol a CVIII-dik zsolttár
 Áthatotta a kebelt :
 Leve az Úr segítségünk,
 És megőrzött bennünket,
 S haszontalan epeséggel
 Nem tölté el kel'ünknek ;
 És az Isten által nekünk
 Erős győzedelmünk lett,
 — A zsolttárként — eltapodá
 A mi ellenségünket.
 A polgárok Homokföldön
 Nem haragvának ezért,
 Hogy a kántor az Istentől
 Áldást rigmusokban kért.
 De Sárváron a kántorra
 Haragusznak rettentőn ;
 Hiába az éneklésnek
 Itten foganatja lőn.
 S lehet, hogy a homokföldi
 Kántor torka tágasabb,
 Igen mert hát Károly bácsi
 Szívósabb és szálásabb ; —
 Mindazáltal a sárvári
 Gége-mester énekét
 Odafenn a csillagokban
 Sokkal jobban szereték.
 S fogadom, ha elpatkolnak
 S mennybe száll a kántor-pár,
 A mennyei dalárdába
 Ha nem leszen is tanár —
 A sárvári gége-mivész
 Lesz az első primista ;
 Homokföldi gége-mester
 Harmadrendű kórista.

Mokány Berczi

a párisi köztárlaton.

Nyuf!

Nagy melegek járnak ; a bírómándlímrul mind leóvadt az ólombul való ezüst pityke. Csak hajnalba nízök le az ablakombul a nagy-buleváradi nipsígre, aki ott törí magát a mindennapi könyérért, tennem meg a cselidházamba piszkafának — mer oan hosszi meg víkony.

De zazer csak tellik le rúllam az idő, mer még áfrikai Vámos-Györkőn is akad magyar ember, aki a csöndes iránt való hajlandóságról úgy ráesmér emmásra, mint a szabad kűmives arrul a jelirül, hogy a mutató meg a közbűlső ujján kidugdossa a hüvelykit, ha tanál-

kozik a másik frank-maczkóval — mer ugy hilják itteud űket.

A maradék-napocskát meg csak lemorzsolgatom azzal a barnára pörköldött acsin honleánkával, akit egy nímet-aafődi czukornád-kapálló plantázsbirtokostul emeetem el. Nem híjjába hogy a szógámnak m ulat a fajtája — de mulat is! A kafé-amerikébe fogtam szalmaszálon, akit a serikobler nevezetű pályinkás légyvesztő italba böknek bele ; azon szilják magukba jaz franczija szót.

Eementem vélle még az östve ja czirkusba.

No, ha két sukka nem nagyobb Szabócs vármegyénél, én legyek a forsponttagadó viczispányja! Nagy darab föld ez, bejillenek valameik hazának. Oszz földél alatt van, hogy a níző publikum, mikó jaz madám Oczeána kisasszony tapossa rózsaszín czipellőjivel a simli tomporát : ezen való nagy örömbé ki ne tanáljon röpűni a szálából.

Láttam mán sok mívísz. Nem mulasztottam el egy czibaki vásárt se ; nem sajnátam a vasúttul magamot, ha ke'üt valami bokorugrós lovászshógy Pesten ; főszalajtottam nómös valómot nem egy háromlábu, dufla nemű, egyfejű, félhasu, kezetlen koncert-nyomórékért ; aki vadállat, szőlid marha vót menaszserijába, eleveny muzejumba : mind farrul-pofáruł ösmérem ; vót bennem risze a két-egy fenekű szenegáli fűrtös csalógánynak is (egy százágu penicizilus-kölykőm még most is rijja az akkori szelességömet.) Láttam fivész, bívész, mívész — de még oan kóklerságot, mint akit a sampszelízélő mezőkön mutogatnak, ammán oan, hogy a pádi-mentomot lábűjhegggyel csiklándozó madáme Pillangóni Libella kisasszony is esetlen bivajbornyú hozzá kíppest.

Hát Kű-Li-Szi mongol, és Lű-Nyű-Ling mongalicza léghajtó mívész-pár a lebegő ájerban összejölelkezik és mire a hálóba esnek le, mán meg is van a kis japáni kinézer és elkezd a kötelen tánczolni.

Ez oan gyorsaság, aki még a mikropofotelegráfon is kifog, akit én tanátam ki és akinek az a virtussa, hogy még csak jó napot se kivánt Monyorókereken a dögbű rös Ájzig zsidó az ispányomnak, mán én itt Domboszögön ugy pofon nyaltam, mintha magamhol szömélyessen lett vóna szöröncséje. Ki is akartam állítani az magyarhonyi cséplők mellé, de Harkányi aszonta, hogy ez tudományos tanálmány, ien osztálya pedig a magyarnak nincs, experimentálnék a kórrmányján a tudományos főfödőzímessel.

A hippodrombul oszt egyenest bele a hoppedromba, a Bűllie tánczházába, ahun a marokkói zultán kótyavetyére került háremhógy mustráibul válogathattam ; de nem éltem a kedvező szerencsitlenséggel, mer megközdődött egy új balét, akit magam fundátam ki : az eleveny csöndes, élő figurákkal, szoknya-lebegtető gusztlással, turó makkdisznóval.

Hadd rőfögjön hát az az eleveny csöndes!

A szerbek fékezhetetlen bátorságáról.

SZEMBEN azokkal a hibáztatásokkal, melyekkel a neutralitás megszegése miatt fordultak a szerb kormány ellen: Risztics ur azt állítja, hogy a kormány csakugyan végig megmarad neutralisnak, de hogy képtelennek érzi magát a zajesári hősök bátorságát és harszi kedvét legyőzni.

Értesülésünk szerint Risztics ur e fölfogásához egy »tudakoló iv« alapján jutott, melyet minden szerbnek házához küldtek el s melynek egyes pontjai így szólnak:

A tettvagy örökölt hajlam-é önöknél?

Há az erdőben egy oroszlánnal s egy tigrissel találkoznak: melyiket falják fel önök előbb?

Hány éves korukban kezdtek el önök a halálba rohanni?

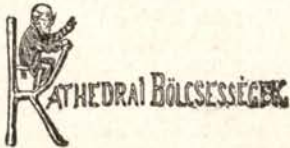
Hány csatában harcolnak önök valamennyiök élén?

A nyert válaszokból csakugyan az derült ki, hogy a tettvagy minden szerbre rászármazott virtus; hogy minden szerb az említett esetekben egyszerre falta föl az oroszlánt s a tigrist; hogy minden szerb már szopós korában fogott hozzá a halálba-rohanáshoz s hogy minden csatában minden szerb valamennyi szerb élén harcolt.

A ZULTÁNHOZ.

Mentül többet okoskodnak a diplomaták a modus vivendi fölött, annál biztosabban modus moriendi lesz belőle. Tessen aztat nekem elhinni.

Dipto Mátyás
casinói tag.

Tanár. Domine Zsombori, mondja el nekem Róma alapításának történetét.

Dominus Zsombori (feláll és hallgat.)

Tanár (5 percznyi szünet és várakozás után.) No mondja kérem tovább.

Dominus Zsombori (áll és állhatatosan hallgat.)

Tanár (10 percznyi mély csend és várakozás után.) Hát eddig tanulta, kérem?

Dominus Zsombori. Igen is, eddig.

Tanár. Jól van, üljön le kérem, Domine Rezes: folytassa!

A fotografia fölfedezője egyuttal a fotografia föltalálója is volt, ami más találmányoknál nincs mindég úgy; ezt látjuk p. o. Schwarz Bertholdban is.

Legveszedelmesebb ragadozóállatok azok, akik embertársaikat sem kimélik meg, mint a vakond, ürge stb.

II. Károly még életében gondolkozott arról, hogy a spanyol trónt Habsburg utód örökölje.

Kérem azt az urat, ki ott a hátulsó padban alszik, sziveskedjék ide hallgatni.

Szerencsésnek mondható az, aki azzal is beéri a miye nincs; szerencsétlen meg az olyan, akinek azza sincs amije van.

A testnek levesre husra és zöldségre van szüksége; ép úgy kell táplálni a lelket is.

Ha őseink nem tolatnak nyugat feje, én önöknek Mongoliában adom elő a honfoglalást.

A szibériai a halat megszártítja; felét pedig a kutyának adja oda eledelül.

Régiség.

(Dr. Rómer Flóris lelete.)

KÉPREJTVÉNY.

Megfejtése: „Mozgósítás.”

 MŰFORDÍTÁSOK.

Nam filium ante sublatum, brevis amisit.
Fiát pedig rövid uton a subládába dugta bele.

*

Nisi quod in bona uxore tanto major laus.
Nincs is az én jó feleségem tante-ja ellen egyéb kifogásam, mint hogy sok benne a bogár.

*

Ubi conventus ac judicia poscerent.
Mikor még a convent is megkívánja a Juczikát.

*

Maurici rusticique visus pudore.
Móricz még a parasztokat is ellátta puderral.

*

Veniunt e latebris suis extrusi.
A disznók oldalából származnak nyomatva.

*

Ergo egressi — ego veterum legatorum . . .
Tehát Egressi egyike a vén légátusoknak.

*

Ac saepe victores — ex ad extremum inopiae venerre, aliquando pulsi.

S a szép Victor is oly nyomoruságba esett, hogy már régóta pulzust tapogat.

— A „Nagyváradai Közveti- és Hirdetőbül.” —

»1. Az égnek áldása nyugodjék Orlicé Rudolf professor úron azon lutri utasításáért, melylyel engemet annyi bajaim és szenvedéseimből egy terno megnyerésével kiegészített.«

S. Teréz, özv. tapaczirernő.

*

— Lakadalmi meghívó. —

Pártej.

Gyermekeink:

Kati és Móricz mely f. hó 19-én D. U. 2 Orakor Sajat házunknál ünnepeltették. Mély Tisztelettel Meghívjuk.

K. F. és neje.

*

— Hirdetés. —

Használt ajtók, gerendafa és az építészhez szakvágó cikkek legjutános árak mellett B . . . F . . . nél.

*

— A kolozsvári panorámás képei. —

ANSICHT VON VENEDIG.

Ezt egy sipulusz, kihez a német föllirat magyarítása végett fordult, így fordította le:

VELENCZEI NÉZET.

Vélemény még jobb lett volna.

*

— Tanító-jelölt ékes levele. —

Tekintetes F. ur!

Azon jó indulatnál fogva, hogy én egykor családjunknak bájos roszájává lehessen, bátorkodom azon kerésemet ismételni, a melyet otthon létem alkalmából, sz. atyám kíséretében, a legillendőbb alázattal nyilváníttam ki. A lehetőleg legnagyobb nyomor izgat ezen kérelem ismétléséhez, mert meltoztassék elhinni, hogy nem kedves előttem az ilyen állapot. De tudományom mezeje még nem bír oly területtel, hogy magannak teljes ellá-

tást szerezhessenek. Majdan, ha tudományom bimbai illatos rózsákká fejlődnek, a legnagyobb köszönettel hálálom meg.

Azon jó remény kecsegtetése mellett, hogy Tekintetes ur, pályám folytatásának lehetőségét elősegítendő, vagyok bátor kéresemet indítványozni:

Ki vagyok a legjobb indulatú alázatos szolgálója.

E. L.
tanító jelölt.

BATIZ JÓZSEF,
KÖLTŐ-SEGÉD.

E névjecske tulajdonosa voltaképen szabólegény, ki azonban a poesissal is foglalkozik — így mellékesen. Szerényességében érzi azonban, hogy nem emelkedett még azon magosságig hol a »költő mesterék« székelnék — s így csupán »költő segédnek« nevezi magát.

Mutatványul »Majalison« című versemenyéből van szerencsénk egy kis izleltetővel szolgálni:

*Oh lányka gondolj rám ha olykor
Mullatkon merengsz s ha olykor
Kis szügyed tán dobogni kezd.
Jusson eszedbe, hogy én mily hön szerettek
Jusson eszedbe mert távol tölled
Szivem még most is érted dühöd.*

— Névnap i üdvözlét. —

Igen tisztelt Tekintetes Asszonyom!

Isten, te aranyal himezd be az eget
Kérlek takarisd le a barna felleget,
Te is szelid hold fény, világics le onnan
Hogy fényednél keblem kigyuladjék jobban. —
Igen is kigyuladjék jobban. — — —

Mért is először jer velem te üde reggeli szélnek még édes illata, jertek te sziklák közt minden üregben diszelgő vad virágok, jertek a legpompásabb színekkel legujabb gyeptefte folyók partjai üdvözöljék meg becses névünnepeán Annát! mondjuk hogy még a viz Zuhatag is habár sűrű ködbe volna is burkolva, dioskoszorút tüzzön homlokára, a hímes szívárvány lengje köröskörül, mely minden szinből a leggyengédebb rózsaszíntől kezdve, a leg-sötétebb ég szinig, mély tisztelettel üdvözölje meg, de még a sűrű Mirtus bokrok vadszőlő lúgosok, és magas erdei fanövények is, csepegtessék le rá az arany csillogó harmatot és drága elfeledhetlen, hon szerető, szerte hirtelt igaz Magyar jó szívű Tekintetes L. J. Úr szeretett férjére; drága úri nefelejes virág koszorúzza rózsza bimbó családjára is!

E.-Sz. Julius 25. 18.

G. L. éneklő.

— A „Pénzügyi Közlöny“ 26. számának 351 lapjából. —
(Szerzőlőlt ritka és hatalmas példány. Találattott és Budavárban, a pénzügyministerium fogyasztási adó ügyosztályában.)

A m. k. pénzügyministerium körrendelete a czukor adóról szóló 1878 évi XXIII-ik törv. cikk végrehajtása iránt.

... A süveg czukor száraz állapotának megvizsgálása czéljából a czukor süveg ketté hasítottat oly képen, hogy a törés a süveg csucsától annak aljáiáig és pedig középen, vagy pedig azon

ponttól, mely ha a süvegnek egyik oldala az aljától a csucsig 3 egyenlő részre osztatnék, az osztás legalsóbb pontjával ugyanazon egy irányba esik, a süvegen keresztül résznut az aljának e ponttal szemben levő pontjáiáig érjen.

Aki ezt megírta, megérdemli a Takova-ordót; aki pedig megérti, bátran követelheti, hogy az asszir inscriptiók megfjétsére alakult londoni society megtegye elnökének.

„Emlék Füzér.“

Irta: K. S.

142 lap. Egy kis leány halálára.

Te sors szeszély! Jer jer beszélj
Mond csak: mért tetted ezt?
Nem látod át könny záporát
Mely sziveket repsz? —
Nem látod át ész fátyolát
Mít összetép a sziv;
Mert értelem és érzelem
Élethálálra viv.
Te sors szeszély! Nézd a veszély
Hullám redőkre nőtt,
Csapása kész, hátrál az ész
A sziverő előtt.
Vezérellem az érzelem
Kebünk ez járja át, stb.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A »B. J.« külső dolgozó tár-
sainak s mindazoknak, akik időköz-
ben egy s más ügy végett a szerkesz-
tőhöz fordultak, ezennel hírül adjuk,

hogy Csicseri Bors két havi távollét után vissza érkezett, s magával hozván Mokány Bercei, Kraxelhuber Tóbiás, Titán Laczi stb. urakat: e forspontos hívei segítségével mellett a viczispányságot ismét átvette s tekintettel a komoly helyzetre, igen bolond számokat ígér, nem mulaszthatván el megköszönni Jankó János, ifj. Bolond Miska és Seiffensteiner Salamon urak buzgalmit és szívós jó kedvét, mellyel a puskaporos, árvizes és kondásos-uborkás interregnumon szeretett Borszem Jankókat átszegtették, s az el-elrekedő jó kedvet diadalra mozgósították. — S. F. (Ujvedk.) A főntebbi sorokból megértheti, hogy itthon a gazda. Míg győzelmes fegyverét meghordozná Bosnyákországban: borját terítse le s írjon a hátán vig dolgokat, mint eddig, — Ille. A »B. J.«-nak megvan a maga állandó rajzművésze s teljesen is meg vagyunk vele elégedve. Egy-egy humoros rajzát azonban azért beküldheti, s ha arra való, kiadjuk és díjazuk. Állandó elfoglaltatást azonban nem ígérhetünk. — Mr. Victor Tissot. (Brszk.) C'est avec bien du plaisir que nous rendons justice à votre réclamation; car nous somme heureux de faire oublier la caricature (si toutefois il en est) par un portrait capable de faire connaître l'auteur de si charmants ouvrages. — S. F. (Bápst.) Jelen »lajsztung!« — Technikus. Átadtuk rajzolónak. — Dominus Zombori. Mind a három küldemény bevállik. Folytassa! — V. L. (D.-Vcs.) Mokány Bercei barátunk nem adósa senkinek. Magyarazza ki világosabban, hogy mit követel rajta? A jó kívánságot azonban szívesen viszonzom. — Mercurius. Praestanter! Mentől többet e fajtából. — H. K. (Bdvr.) Többnyire bevállnak. A tudakolt lapok a jelen valón kívül: a »Magyarország és a Nagyvilág« és a »Kis Lap.« Ilyet budapesti olva s ó hogyan is kérdezhet? Nem őu az a jóakarónk, aki azon sajnálkozott a minap, hogy nem akad, aki Porzöz cikkeit a »P. Lloyd«-ból magyarrá fordítja? — Pax. Nix. — Debreczeni emigráns. Nem találta az öreg Seiffensteiner hangját. Az apróságból egyet.